

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Derpå fulgte:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om udgivelsen af en lovtidende og en ministerialtidende.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5161; fremsættelsen findes i tidenden sp. 411).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Steinke: Under henvisning til den af den højtærede justitsminister i bemærkningerne til lovforslaget og i den skriftlige fremsættelse givne begrundelse, der jo er tiltrådt af de forskellige ministerier, havde jeg egentlig på mit partis vegne tænkt mig at ville anbefale dette lille lovforslag til hurtig og velvillig behandling; men da jeg ved, at man fra anden side ønsker spørgsmålet nærmere undersøgt i et udvalg, skal jeg foreløbig indskrænke mig til at bebude, at jeg senere vil stille forslag om et sådant.

Ingefred Juul Andersen: Dette lovforslag har jo sin rod helt tilbage til 1870. I 1923 blev den i 1870 vedtagne lov ændret til den nugældende lov. Dengang fremkom lovforslaget efter en drøftelse mellem administrationskommissionen, formentlig en sparekommission, og ministeren, og allerede da havde man for øje at nå så langt som det i dag foreliggende lovforslag. Det nåedes ikke dengang, men erfaringerne i de 28 år, der er gået siden da, må jo have skabt klarhed over disse forhold, så at den foreslåede ændring kan ske nu.

Jeg anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

Aage Johansen: Jeg skal kun ganske kort på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i tinget. Alene af den grund, at det af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at lovforslaget har været forelagt i samtlige ministerier og man dér er enig i, at det bør gennemføres, vil jeg anbefale det til hurtig behandling.

Anna Westergaard: I 1852 begyndte overvejelserne om udstedelse af en lov om, hvorledes anordninger, administrative og kongelige befalinger og ministerielle kundgørelser på ordentlig og fast måde kunne bringes til offentlighedens kundskab. I 1856 blev der af rigsdagens finansudvalg fremsat ønske om denne sags fremme. Ordningen skulle tjene til at bekendtgøre borgernes rettigheder og forpligtelser og tilvejebringe kendskab til lovene. „Enhver skal kende loven“, som det dengang blev udtalt i rigsdagen, og så må enhver tage skade for hjemgæld, hvis han ikke gør det.

I løbet af de følgende år svulmede den herefter udgivne lov- og ministerialtidende vældigt op. Der skete, som det blev udtalt, en uhyggelig stigning i antallet af bekendtgørelser, og i 1923—24 blev der som en sparebestræbelse forelagt forslag til lov om visse ændringer i stoffet. Imod dette forslag blev der indvendt, at hvis begrænsningerne vedtoges som foreslået, ville tiden ikke længere være det sted, hvor man kunne finde alt vedrørende de pågældende områder, og der blev derfor foreslået og gennemført den tilføjelse til loven, at visse vedtægter og anordninger udtrykkeligt skulle optages i selve tidenden, men i en afdeling B af denne og kun med angivelse af titel og udfærdigelses- og ikrafttrædelsesdato. Det er dette afsnit, der nu foreslås udeladt.

Det foreliggende lovforslag er tilsyneladende et lille lovforslag — det er antagelig et led i den moderne rationalisering og i forsøgene på at spare, det drejer sig om at spare ca. 30 tryksider —, men det rører ved et større princip, nemlig ved spørgsmålet om videst og lettest mulig adgang for borgerne til at kende lovene, det, der er formålet med hele denne lovgivning. Nu er jeg opmærksom på, at der i bemærkningerne til lovforslaget henvises til, at den, som er interesseret i at finde frem til en bestemt vedtægt eller lignende, kan henvende sig til vedkommende offentlige myndighed, men det fremgår ikke af de givne oplysninger, ad hvilke veje den interesserede overhovedet får at vide f. eks., at den nye vedtægt eller lignende er udstedt. Der er vel nok andre veje, men er de lettere og mere farbare for den almindelige befolkning?

Under hensyn til disse betænkeligheder og for at få nærmere oplysninger, også om hvor stor en besparelse der vil opnås ved lovforslagets gennemførelse, bør sagen efter mit partis opfattelse behandles i et udvalg; et hurtigt arbejdende udvalg må det åbenbart være, da det er meningen, at loven skal gælde fra 1. januar i år.